

Základní potřeba AA je se nemýlit v predikci. A základní pravidlo přežití AA je trpět antecepční muka za chybnou predikci + prožívat antecepční slast za správnou predikci.

Pokud tedy antecepuji, že se po mé akci A dostaví událost B, ale pak se místo B dostaví C, měla by následovat bolest a korekce AA.

Na druhé straně touha vyhnout se bolesti povede ke snaze uhájit správnost predikce B, a fakt, že nastalo C nějak bagatelizovat. Nejobvyklejší metoda je, že nastaly nové okolnosti, které nemohly být dříve brány AA v úvahu.

- a) Nečekaná událost přírodního rázu
- b) Něčí záměrné jednání, které změnilo situaci
- c) Moje momentální indispozice, která je však přechodná

Jestliže nás tedy hermeneutický aparát (viz seznam zkratek) dokáže přesvědčit, že za výsledek C nenese odpovědnost náš AA, pak se AA vyhne mukám a povinné korekci.

Strach z muk nás ovšem může nakonec dovést do stavu, kdy nejsme schopni udělat změny v AA, a všechny chybné predikce svedeme na jeden z vlivů výše (a,b,c,...)

Diskutujme nyní obrácenou možnost:

Náš AA predikuje, že po akci A nastane B, ale ono nastane C.

AA se potrestá, že nebral v úvahu (a), (b), či (c) a provede korekci.

Příště bude AA predikovat, že po akci A nastane C, ale ono nastane B nebo D. Proběhne další trest a další korekce.

Nakonec AA bude predikovat, že po akci A může nastat B nebo C, nebo D, nebo E, nebo,... nebo Z

A to v důsledku znamená, že nepredikuje skoro nic, a účinnost antecepce =0.

AA byl 25 x trestán, a pokrok=0!

AA je vyčerpán a upadne do deprese.

Proto se většinou nevyplatí provádět korekci při každém neúspěchu, nýbrž teprve po určitém počtu opakovaných neúspěchů.

McGrow rozlišuje odpovědnost a vinu.

Vinu neseme tehdy, když jsme věděli, že to dopadne špatně, a přesto jsme to udělali.

Částečnou vinu neseme, když jsme věděli, že to se značnou pravděpodobností dopadne špatně, a přesto jsme to udělali.

Odpovědnost neseme vždy.

úsek

text

Odpovědnost si lze v pojmech AT popsat tak, že jde o přebírání kolektivní antecepce vůči úspěchu nějakého projektu skupiny, protože za výsledek se bude dotýčný v budoucnu skupině odpovídat. Nechut' odpovědnost převzít je možné popsat jako strach z antecepčních muk ve chvíli neúspěchu projektu. Antecepční muka budou v té chvíli znásobena tím, že dotýčný na sebe vzal očekávání kolektivu, a je tedy "bičován" zhrzenými členy kolektivu za jejich zmařená očekávání.

Závěr